

לא מתנתק מהילדים

לפרופ' גידי פרת, חיוך של ילד שנרפא שווה יותר ממשכורת • בשבת הוא לא מוותר על רכיבת שטח אתגרית, ארוחת בוקר בשדרה ונמנום צהריים

איך נראה סוף השבוע שלך?

"סוף השבוע שלי מתחיל ביום חמישי בערב, כשאני מקבל את המגוינים של עיתוני סוף השבוע. אני עובר עליהם ונכנס לאווירה הנינוחה. כל יום, כולל שישי ושבת, אני מקבל כשש וחצי בוקר דיווח מהרופא התורן על כל החולים במחלקה. לאחרונה התגלתה מגיפה של 'אנטר וירוס', שגרם לתחלואה ותמותה של תינוקות. לפני שבו עיים הגיע תינוק בקריסת מערכות שנכנס למוות קליני של כשעה. היום הוא מחלים. כשאתה רואה את העיניים שלו 'מחייכות' ואת אסירות התודה של הוריו, אתה מרגיש שאתה לא צריך משכורת".

מה אתם עושים בערב שישי?

"יש לי שתי בנות, טל ומיכל, ושני נכדים, גל, בן שנתיים וחצי, ונועה, בת חודשיים. כולנו מתכנסים לארוחת ערב אצלנו. אנחנו עושים קידוש, אוכלים גפילטע פיש, עוף ופירות העונה. אני משתדל לשמור על תזונה נכונה, אבל זה קשה. פעמים רבות קוראים לי למחלקה בלילה וזה משבש את סדר היום. יש לי חולשה לש"ר קולה, ועד לפני חודשיים שתיתי 20 כוסות קפה ביום. לפני שלושה חודשים החלטתי לרדת במשקל. השלתי 15 קילו, וידי עוד נטויה".

איך אתה עושה את זה?

"ארבע פעמים בשבוע אני הולך לחדר כושר ועושה אירובי על הסטפה. בסוף השבוע אני יוצא לרכיבת שטח על אופניים. זה חלום ישן. ראיתי במקרה מודעה בעיתון על קורס 'ניהול אתגרי ורכיבת שטח' במרכז הבינתחומי, ונרבקתי בחיידק. ברכיבת שטח אתה פוגש אחרים ואתגרים שלא היית מגיע אליהם. נדרשות תכונות מנהיגותיות כמו תכנון, אלתור, פתרון, יצירתיות והשתלבות בצוות. זה מזכיר את האתגרים כעבודה שלי".

הבנות שלך הולכות בעקבותיך?

"מיכל, בת 28, מתחילה סטאז' ברפואה. לדעתך, לעבוד כרופא זו השליחות היפה בעולם. אני מאושר שהיא הלכה לשם, עם כל הקשיים שיעמדו בפניה. טל, בת 31, היא עורכת דין אבל עובדת במשרד הפרסום גלר נסיס. היא החליטה שעולם הפרסום יותר קורץ לה".

איך נראית שבת בבוקר?

"בשש וחצי אני עובר על מיילים ועיתונות מדעית. בשבע וחצי – ערכון מהמחלקה. בין שמונה לעשר אני מאזין לתוכניות רדיו ברשת ב', שמגישים יצחק נוי ושמואל שי, ואז אשתי ואני הולכים לאכול באחד מבתי הקפה בשדרות רוטשילד. עם דורית, עורכת דין בהכשרתה, התחתנתי בגיל 23 בחתונה צנועה בבית כנסת ברמת חן. את הכיבוד עשה לנו דוד שלה, את המוזיקה והצילום חברים שלי, את הפנסים הסיניים מילאתי כמו ידיי לפני החופה. 'דורית ליוותה אותי בכל המסלול של חיי. כשהייתי רופא צבאי היא טיפלה בילדות. כשנסעתי להתמחות בקנדה, היא עזבה את משרתה באוניברסיטה כדי להיות לצדי. למעשה, היא הקפאיה את קידומה 'כתרומה לאנושות', אבל השכילה להשלים את הפער אחר כך וללמוד חמישה תארים במדעי הרוח, ועוד אחד במשפטים".

יש לכם זמן לנוח?

"בצהרי שבת אנחנו מנמנמים. כמוצאי שבת אני אוהב ללכת לסרטים".

אתה ראש התוכנית ללימודי רפואה לבוגרי תואר ראשון באוניברסיטת תל אביב. כמה הסטודנטים של היום שונים מאיך שאתה היית בזמנך?

"בתוכנית הזאת יש בדרך כלל סטודנטים יותר מבוגרים, שעברו כבר מסלול לימודים לתואר ראשון, לפני כניסתם לבית הספר לרפואה. חלק גדול מהם בעלי משפחות ומפרנסים. הם נחשפו ליותר חוויות במהלך החיים. מסלול הלימודים יותר קצר ולכן העומס גדול מאוד וצריך לנתב בין כמות הידע שהם צריכים לרכוש לבין מתן מרחב מחיה, שיאפשר להם לבלות עם המשפחות ולהתמסר לעיסוקים אישיים. רק שילוב נכון בין החיים המקצועיים והחיים האישיים יאפשר להם את המי ציונות הרפואית. הרופאים הצעירים עוברים קשה מאוד. במגבלות המערכת, אנחנו משתדלים לחבק אותם, ללמד אותם, ובשעות הקשות גם לתמוך בהם. חלק מהרופאים הולכים למקצועות שיש בהם שכר יותר גבוה. הרופאים שהולכים לטיפול נמרץ, הולכים בעיקר בשביל השליחות ובשביל המבט בעיניים של הילדים שהבריאו".

מוות של ילד רוץ אותך?

"אנחנו לא מצליחים לרפא את כל המחלות, אבל אנחנו משתדלים תמיד ללוות את הילדים והמשפחות גם בשעות הכי קשות שלהם. באופן לא נדיר, אני מקבל טלפונים מהורי ילדים שנפטרו במחלקה. אלה מודים לנו על השותפות, הליווי והתמיכה בשעות הכי קשות. זה מרגיש אותי לא פחות מילדים שאנחנו מצילים. לפסח האחרון קיבלתי סלסלת שי מאמא של ילדה שנפטרה מסרטן לפני שנתיים".

פרופ' גידי פרת (56) הוא מנהל מחלקת טיפול נמרץ בבית החולים ספרא לילדים בשיבא. במחלקה משולבת מעבדת מחקר, שמאפשרת לימוד של התהליכים המולקולריים הבסיסיים של מחלות ילדים קשות, ועשויה להביא למסלולי ריפוי חדשניים. הוא החליט להיות רופא כשהיה בן תשע: "הייתי מאושפז במחלקת ילדים תקופה ארוכה. הבטחתי אז לעצמי למצוא תרופה לסרטן". הוא גר בנאות אפקה. כשהוא הולך עם נכדיו לגינה, האימהות בטוחות שהוא האבא.